

Johann Fecht

**Rector Academiae Rostochiensis, Joannes Fechtius, D. Et P. P. ... Ad Exeqvias ...
Virginis Mariae Elisabethae Ferberiae, Omnium Virtutum Gratiarumqve ... Qvas
Consternati Præmaturæ Filiæ Funere Parentes Publice Parabunt, Omnes omnium
ordinum dignitatumq[ue] cives Academicos, qva fas est, humanitate invitat : [P.
P. sub sigillo Universitatis, d. IV. Octobr. A. R. S. MDCCIII.]**

Rostochii: Weplingius, [1703]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn749477148>

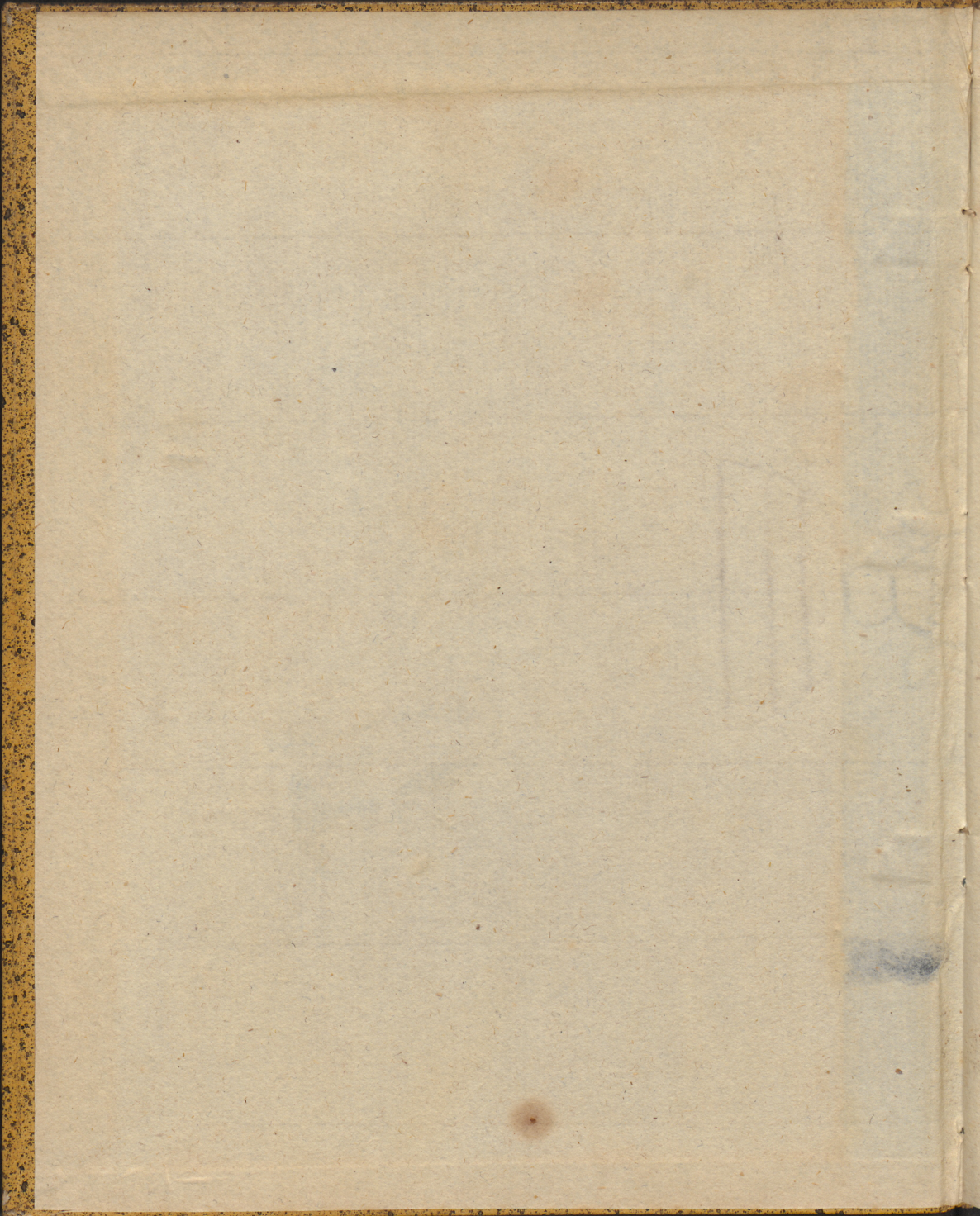
Druck Freier Zugang

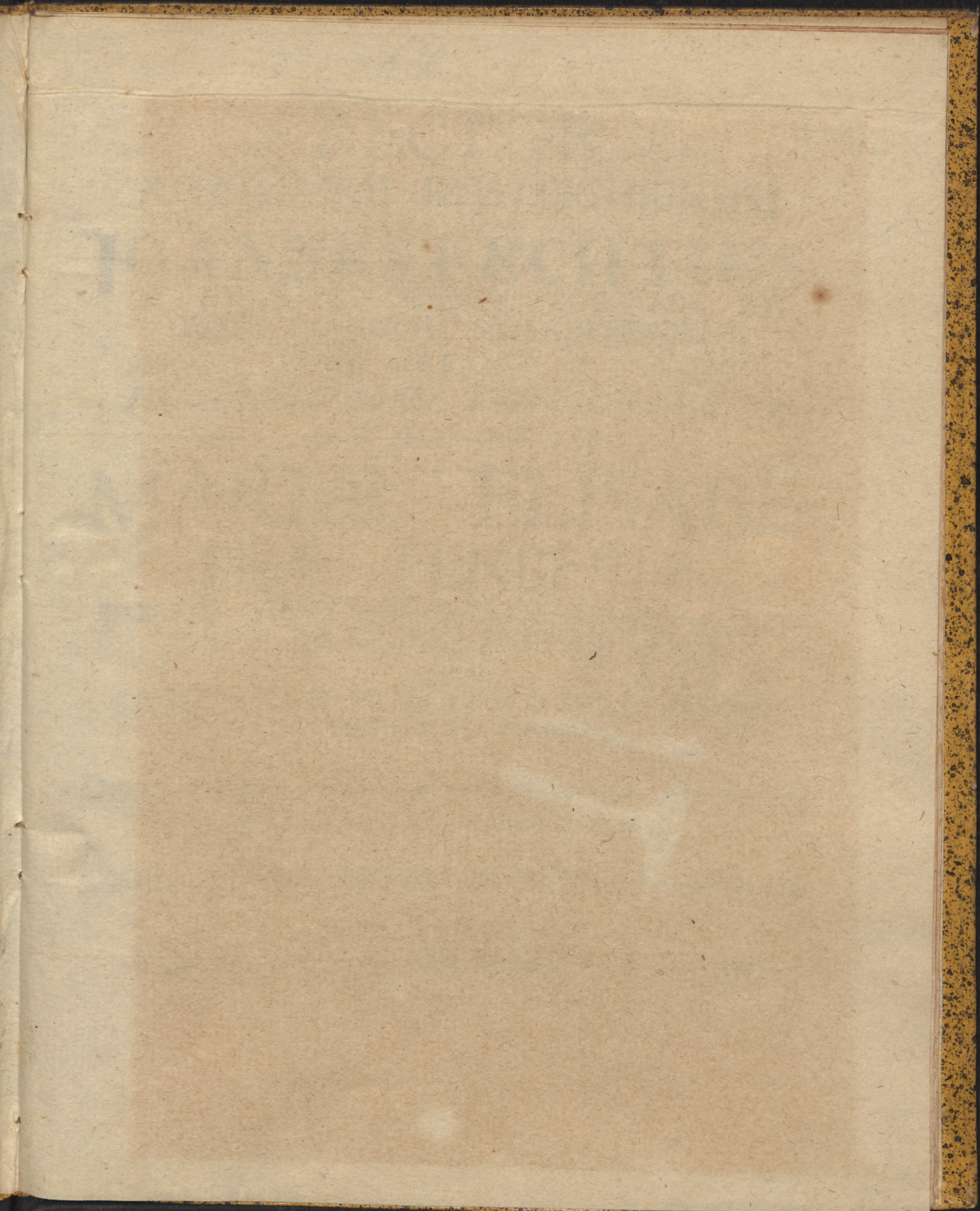

Fecht, J.,
in
M. E. Ferber.

Rost. 1703.

64

68.

48.

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS;

JOANNES FECHTIUS;

D. ET P. P. CONSIST. DUC. ADS. ET
DISTR. ROSTOCH. SUPERINTENDENS,

AD EXEQVIAS

NOBILISSIMÆ LECTISSIMÆQUE
VIRGINIS

MARIÆ ELISABE-
THÆ FERBERIÆ

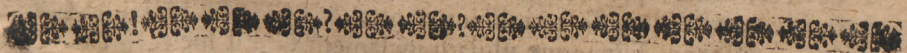
OMNIUM VIRTUTUM GRATIARUMQUE
RE EXORNATISSIMÆ

QVAS

CONSTERNATI PRÆMATURO FILIÆ FUNERE
PARENTES PUBLICE PARABUNT

*Omnes omnium ordinum dignitatumque cives Academicos,
quâ fas est, humanitate invitat.*

ROSTOCHII,

Typis Joh. Wepplingii, SER. DUC. & Acad. Typogr.

Ullum mortis genus lu-

tuosius Parentibus est, quam præter naturam quod venit quodammodo, eosque extinguit, qui eo se, quo decedunt, tempore ordiri vitam & personam inter mortales suam omnium vivacissimè præstantissimeq; agere videbantur. Ut qui serit arborem, magnâque curâ per multorum annorum intervallum eandem complectitur, acerbissimo animi sensu ac dolore excruciat, cum jam trunco firmior reddita extendere ramos incipit & protrudere gemmas, subito tamen exarescit & præsentissimâ fructuum expectatione cultorem suum defraudat: sic exanimari quodammodo & dirumpi dolore Parentes infrequens non est, quando in mediâ herba spes omnis, quam de liberis suis tanquam proximam indubiamque conceperant, præciditur, ut antequam annis maturerent nostri, nobis erepti ipsa quasi solatia consumant. Latet nempe intra cor paternum quidam intensissimi ferventissimique amoris ignis, qui perpetuè ebullit & cum aliquem educationis suæ fructum conspicit, ejaculari atque emicare & scintillare flammæ quædam videntur. Qui si inopinatâ morte intercipitur, introrsum quasi convertitur ignis vis & ipsa animi interiora depascitur. Sensere fatalem hanc vicissitudinem in obitu Filiæ suæ, ipsi omnium virtutum messi proximæ, **MARIÆ ELISABETHÆ**, Parentes, moerore quotidiano lacerati & confecti. Cum enim amiserint præcipuam & jamjam maturam omnis solidæ delectationis, quam habere in Filiâ poterant, materiam, cur ipsius decessu non omnia ipsis sint horrida, deserta, muta, plena luctus & moeroris, ut nonnisi tristes confusique capite demisso terram intueantur & **ELISABETHULAM** suam nocturno diurnoque ululatu inclament? Est hic verè Decumanus quidam fluctus, qui non premere pectus, sed obruere planè & mergere posse videatur. Mihi verò, qui ut supremum defunctæ officium faciam & Parentes dolore oppressos solatiis erigam, rogatus sum, ea præcipuè opera danda est, ut quam illa duxeris

vitam & quibus virtutibus, quoad usque in vivis fuit, effloruerit, ante omnia exponam. Nata fuit Kassebami, in prædio Paterno, die VII. Martii horâ tertîâ matutinâ, anni MDCLXXXIIX. Patre quidem Prænobilissimo, Consultissimoque Viro, CAROLO FRIDERICO FERBERO, celeberrimi nominis JCto, Proprietario Domino in Kasbohm, Iickendorff & Depzow; Matre verò clarissimâ natalibus & virtutibus fœminâ, CATHARINA ELISABETHA HAUSWEDELIA. Quâ stirpe nasci ingens equidem decus est: cujus tamen illustrius redditur ornamentum, si & anteriorem sanguinem, ex quo procreata illa est, recensamus. Igitur Avus paternus JOANNES LEVINUS FERBERUS est, nominatissimæ quondam famæ Jure Consultus & Serenissimi gloriosæ memoriæ GUSTAVI ADOLFI Consiliarius, cujus Bibliotheca, ad Filium translata, adhuc hodie inter celebriores connumeratur. Avia Paterna ANNA CORVINIA. Proavus Paternus ANTONIUS FERBERUS, sub signis quondam Serenissimi Brunsvicensium ac Luneburgensium Ducis, HENRICI JULII, Capitaneus, Dominus in Bellersheim. Proavia Paterna ANNA WEIDEMANNIA, nata ARNOLDO WEIDEMANNO, dicti Serenissimi Ducis in Greiffe & Bolzen Præfecto. Proavus Paternus alter JOANNES CORVINUS, Doctor Theologus scriptis etiam celeberrimus, Ecclesiæ Daniscanæ Senior. Proavia Paterna altera ELISABETHA, NICOLAI SCHMIDES, centumviri in eadem urbe spectatissimi Filia. Quoad maternum sanguinem Avus fuit JOANNES CHRISTOPHORUS HAUSWEDELIUS, supremi Dicasterii Meclenburgensis, dum viveret, Vice-Præses, immortalium in patriam meritorum JCus, quem superiore anno, tertium & octogesimum ætatis suæ annum gloriosè agentem, summo omnium cum dolore extulimus. Avia CATHARINA STURZIA, singularis fidei & exempli fœmina, adhuc hodie superstes, quæ ut ante sesquiannum incomparabilem maritum, ita nunc neptem effusis lacrymis deplorat. Proavus maternus ex unâ lineâ CONRADUS HAUSWEDELIUS, plurium quondam Ducum atque Principum Consiliarius. Proavia ANNA MARIA KAYSERIA. Ex alterâ Proavus JACOBUS STURTZIUS, Serenissi-

X 2

mi

mi Ducis, GUSTAVI ADOLFI, Consiliarius & Fiscus Advocatus.
Proavia EMERENTIA, MARTINI GERDESII, Consulis Gü-
strovienfis Filia. Ex hoc tam splendido virorum foeminarumq;
genere descendens MARIA ELISABETHA nostra oblata pri-
mum DEO in sacro Baptismi lavacro & solennibus precibus
consecrata est, ut ex congeniti peccati morte reduceretur in-
vitam. Ex quo tempore primum quidem à Parentibus, mox
septimum ætatis annum ingressa ab Avo Aviæque per integrum
biennium omnibus iis scientiis & artibus sedulo imbuta est, quæ
sexum istum decere, ornareque inprimis existimantur; nec exclu-
so quidem affabre scribendi & calculandi supputandique artificio,
quæ in re SCHOENFELDIUS Parchimi & PFEIFFERUS Rosto-
chii viam ipsi fidâ eruditione præverunt. Cumque hymnorum
canticorumque quasi à naturâ delectatione teneretur, musicis
quoque instrumentis ludere & desiderium ardoremque suum
DEO psallendi vocis modulatione fidiumque & chordarum apto
jucundoque motu testari edocta est. In quibus universis eam
ostendit indolem & naturæ ad capiendas omne genus virtutes
fœcunditatem, ut in omni gestu & habitu, cum præcipuè ac-
cederet oris venustas, morumque nitor, amœnitas leporque elu-
ceret & ex primis laudabilium conatuum acuminibus jam her-
bescentis omnigenarum virtutum segetis futura messis appareret.
Poteratque ad singularem laudem eò facilius assurgere, quod in
matre domi assiduè absolutissimum morum intueretur exemplum
& apud Aviam quoque ad omnem decori & elegantiae legem
componeretur. Ad hanc enim delatâ brevi & inculpatae mo-
destiæ & civilitatis pudorisque laude inclaruit, ut omnium ipsam
intuentium gratiam favoremque promereretur. Hac disciplinæ
sanctitate effectum est, ut seculi eandem non inficerent mores.
Nec enim admittere poterat, quod domestica ratio atque censura
improbabat. Vicissim tot tantæque in illâ virtutes effloruerunt,
ut nulla deesset, omnes numero ordine in illâ conspicerentur.
Præbat cæteras omnes DEI timor, altè ipsius animo impressus,
ut nec ullâ morbi violentiâ moveri posset, aut exturbari. Ex
quo pietas in DEUM & officium in proximum,)
ingenua
nimirum

nimirum & reliquas in se virtutes omnes complectens charitas
effulgit, non simulata illa & externam tantum humilitatem men-
tiens, quali in ipsâ morum demissione plurimi superbiunt, sed
vera & pectoris ima occupans, ignemque intus latentem luculen-
tâ erga DEUM hominesque variorum operum flammâ prodens.
Qvâ vitam suam ita exornavit, ut plures alias sui ordinis sexus-
que excelleret ac antistaret. De quo testari & liber potest, in
quem propriâ manu dictorum precumque & hymnorum farragi-
nem in Christianæ vitæ usum memoriæ causâ congescit. Sur-
rexit nempe in ortus suos generosum germen & in progeniem
suam auctores virtutem transtulerunt. Tredecim annos habens
ad curandas res domesticas & gubernandam familiam traducta
à genitrice est, tæminâ quippe matronalibus virtutibus cumu-
latissimâ. Qvâ in re tamen ita se gessit, ut nemini gravis esset
atque molesta. Quemque enim pro suâ persona & merito pro-
sequebatur, parentes quidem colens ac reverens, quorum iussa
monitaque non aliter habuit ac sacras voces, ad oculorum etiam
nutus parato obsequio & prompto, ceteros humanissimè com-
plexa, factu procul & supercilio. Ita læta promptaque ad om-
ne officium, quod aut parentibus aut domus tutelæ, sibi de-
niqve impendendum fuerat, ab hujus tamen mundi inquinamen-
tis illæsa permansit. Inter homines de cætero agere est in no-
socomio vivere, ubi nihil sanum & incorruptum. Qvam fa-
cile est infici à pestiferâ aurâ atque venenum haurire? At nostra
pudentem à DEO animum & summæ castitatis, quæ ornare hunc
sexum poterat, amantem acceperat. Ut & luxum atque osten-
tationem, teneræ ætati alioqvi familiarem, & immundas vestium
corporisque munditias tantum non detestaretur, satis se nitidam
speciosamque rata, si extra sordes cultus posita optimos mores
vitâ præferret. In tanto variarum virtutum cursu commodâ
quoque utebatur valetudine, ut negotiis, quæ expedienda sibi
fuerant, par omnino esset, nec intenta tantum, sed & prom-
pta. Circa superioris anni exitum die, qvi natalem Servatoris
nostri insequitur, cum à sacris in templo Mariæ celebratis do-
mum rediret, gravi defluxu & capitis tumore tentari coepit.

Advocati in auxilium Medici, BARNSDORFIUS & GERLINGI-
US, felicissimi celeberrimiqve Æsculapi, pepulerunt malum,
quod tamen mox Depsovi recidivum eorum operam elusit. Jam
enim non capiti tantum, sed & pedibus tumor infederat, tantâ
quidem contumaciâ, ut nullâ arte frangi se atqve extingui pate-
rerur. Postremo igitur tempore lecto perpetuò fuit affixa, ho-
ram, quam libertati ipsius destinaverat DEUS, Christianâ pati-
entiâ præstolata. Quicquid affligeret morbi, quicquid ærumnæ
perduraret ac casus, constantiâ ac æquanimitate superavit. Edo-
cta quippe, nihil accidere sine DEO & Divinæ virtutis esse, ve-
nerari ex toto pectore destinationes Numinis atqve in placitis
ejus acquiescere libenter. Quare post sacratissimarum Scriptu-
rarum lectionem & auscultationem manuali suo, cui per omnem
vitam adveverat, cuique titulus est: *Himmelsweg*, unice dele-
ctata, ærumnarum suarum finem & melioris vitæ auspiciam cu-
pidissimè expectabat. Quo sitientis animæ desiderio, sumpto
prius ex manibus WITTENII, dexterrimi Kessinensium Pastoris,
præviâ feriâ ingenuâqve peccatorum confessione, SS. Eucharistiæ
viatico, milliesqve repetito suspirio: *Jesu / wenn ich dich
nur habe / bin ich frey von allen Plagen / ob ich gleich
im finstern Grabe / Ruhe biß an jüngsten Tage; ite-
rumqve: Ich will mich Jesu dir gänzlich ergeben /
du bist mein Eigenthum / mein Leben. Was frag
ich nach der Welt / Ich will sie hassen und meinen
JESUM allein umfassen / infracto animo
mortem sustinuit, malo omnem industriam præsentiamqve me-
dendi jam supergresso. Erat enim exquisitissima ex sacris adver-
sus mortis acerbis præsidia edocta. Noverat, quam angu-
sto tramite iis incedendum esset, qui ad cœlorum fores pene-
trare vellent. Nihil esse breves dolores præ gaudiis illis, quæ
humano intellectu comprehendere non posse Paulus pronuncia-
vit; paucorum dierum molestias æternis voluptatibus optimè pensari.
Ita ergo ELISABETHA nostra nominis sui omen contecuta bea-
tissime in sinu DEI quiescit. Sed quid de vobis dicam, optimi
Parentes*

Parentes ? Sunt equidem in crado hoc & insperato funere tot
quasi vix consolabilis luctus & amarissimarum lacrymarum causas,
ut omnem tantum non doloris imaginem superare videantur.
Illa annorum innocentia, ille puellaris ætatis flos, illa deli-
cata corporis mollities, illa formæ in compositissimis mori-
bus pulcritudo, quarum dotium aspectu veluti quotidianis
deliciis recreati pastique ante fueratis, nunc eadem subito ex ocu-
lis removetis, perpetuis sepulcri tenebris conspeliendas, quam
miserationem extorquent ? Illæ mentis intaminatæ virtutes, illa
erga DEUM reverentia & devotio, illa erga parentes tenerissimi
affectus pietas sanctumque obsequium, ille animi erga domesti-
cos candor, illa omnibus benefaciendi voluntas, quem non ad
gravissimum intimumque luctum accendant ? Illa ex tantis do-
norum primitiis expectanda messis, illa ostensorum fructuum
ubertas, illa ætissimi affectus festinata distractio, quod deside-
rium, quamque immensum excitat ? Quos stimulos dolori, quas
flagrantissimas subjicit faces ? Non tamen propterea, ô Parentes,
resignandum Vobis est, quo DEO obstricti estis, officium.
Non affligit Vos DEUS, qui optimus est, non excruciat, qui
nostri amantissimus. Experitur virtutem vestram & in se aman-
do constantiam. An is fidem duci suo servat, qui periculo ab
hoste expositus fugit ? Qui ubi commissus adversario est, torpet
malè & vel otio solvitur ac diffluit, vel desperatione. Sacra-
mentum Christo dixistis, ne abjicite clypeum. Quo tenacius
malum vos urget, eò fortius consistite. Implete partes Vestras,
neque ordinem turbate fœdi transfuga. Quo acrius bellum est,
eò gloriosior est victoria. Quo atrociori cum malo congressi
estis, id si intrepidi superaveritis & invicti, eò pretiosior Vobis
corona obtinet. In homine verè Christiano & heri sui disciplinæ
adverso, vultum quidem duriores insultus mutant, pectus tamen
& animum non frangunt. Immota stat mens, DEO tuo innixa,
quam nec feriunt tela, nec penetrant. Hic est, qui regit omnia
& adgubernat, sine cujus voluntate nec pilus ex capite nostro in
terram cadit, qui sua cuique fata dispensat, & quicquid nobis
adversè secundique obvenit, jamdiu antea disposuit & ordinavit.
Hunc

Hunc intueri pietatis officium, hunc venerari religio, hunc si-
 ne murmure sequi, sacramenti ratio, huic, quicquid de nobis
 decreverit, quicquid nobis immiserit, semper & ubique agere
 gratias, ipsa obsequii nostri lex svadet. Durum quidem est & acer-
 bum, orbari suis, præcipue quos eousque eduximus, ut orbi utiles,
 nobis jucundi mox essent futuri, sed impiū est, non respicere Deum,
 ipsiusque revereri nutū. Naturale est, plangere & desiderare amissos
 amores, sed malè amat suos, qui suis mentem unice addicit, à
 DEO verò removet. Quem nisi supra nostros etiam amamus,
 DEO digni non sumus. Lugere interim ex pietate possumus, quia
 ut extincta gaudia nostra & amissas in nostris virtutes desiccamus,
 DEUS & natura nobis indulget, sed ut adhibeamus modum, ut si-
 gamus metam, ut caveamus probè, ne quod pium esse rectè statui-
 mus, impietas fiat. Postremò vivit adhuc, qui hunc Vobis lu-
 ctum immisit. Mille sunt modi, quibus eundem, si nec patien-
 tia Vestra, nec fiducia vacillet, amplissimā gaudiorum materiā
 pensare possit. Vos quoque, Cives, justum Parentum dolorem
 haud parum lenietis, si extremo erga lectissimam virginem offi-
 cio defungentes in partem luctus, quod præsentis, quo fungor,
 muneris mei nomine à vobis peramanter contendo, accedatis. Sic
 enim & Divino vos mandato, quod cum dolentibus dolere vos
 jubet, obsequi & illustri FERBERORUM, HAUSWEDELI-
 ORUMQUE genti observantiam vestram testari, quod summæ
 vobis laudi est, ab omnibus dicimini.

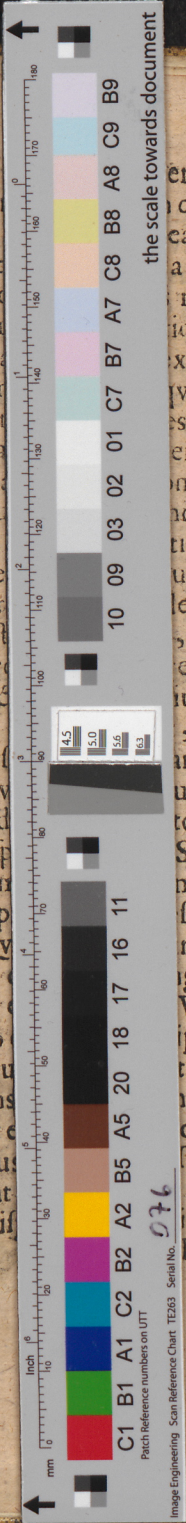
P. P. *(sub sigillo Universitatis, d. IV. Octobr.)*
 A. R. S. MDCCIII.

Parentes? Sunt equidem in cruce hoc & quasi vix consolabilis luctus & amarissimarum ut omnem tantum non doloris imaginem. Illa annorum innocentia, ille puellaris accitata corporis mollicies, illa formae in cubus pulcritudo, quarum donum aspectu delictis recreati pastique ante fueratis, nunc eis lis removetis, perpetuis sepulcri tenebris commiserationem extorquent? Illae mentis intus erga DEUM reverentia & devotio, illa erga affectus pietas sanctumque obsequium, ille decor candor, illa omnibus benefaciendi voluntas gravissimum intumescere luctum accendant, non primitiis expectanda messis, illa ostentat ubertas, illa arctissimi affectus festinata distrinxi, quamque immensum excitat? Quos flagrantissimas subjicit faces? Non tamen pro resignandum vobis est, quo DEO obstridit. Non affligit Vos DEUS, qui optimus est, nostri amantissimus. Experitur virtutem vel do constantiam. An is fides duci suo servus hoste expositus fugit? Qui ubi commissus ad male & vel otio solvitur ac diffluit, vel despectum Christo dixistis, ne abjicite clypeum, malum vos urget, eò fortius consistite. Impone neque ordinem turbate foedi transfuga. Quo eò gloriosior est victoria. Quo atrociori estis, id si intrepidi superaveritis & invicti, corona obtinet. In homine verè Christiano adsveto, vultum quidem duriores insultus multo & animum non frangunt. Immota stat mens quam nec feriunt tela, nec penetrant. Hic & adgubernet, sine cuius voluntate nec pilus terram cadit, qui sua cuique fata dispensat adversi secundique obvenit, jamdiu antea dis-

ere tot
causa,
cantur.
a deli-
mori-
idians
x ocu-
yam,
es, illa
errimi
omesti.
non ad
tis do-
uum,
leside-
quas
entes,
um.
qui
aman-
ulo ab
torpet
Sacra-
narius
stras,
m est,
gressi
Vobis
iplinæ
tamen
nixa,
omnia
stro in
nobis
navie.
Hunc

the scale towards document